

EXPUNERE DE MOTIVE

Ordonanța Guvernului nr.36/2000 privind impozitele și taxele locale, aprobată cu modificări prin Legea nr.522/2002, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.92 din 2 februarie 2002, instituie, pentru prima dată în România, taxa hotelieră, fără însă a permite ca taxa pentru șederea în stațiunile turistice declarate potrivit legii să fie stabilită la un nivel care să nu afecteze substanțial costul șederii în stațiune.

Pentru a se putea asigura servicii hoteliere în stațiuni la un cost rezonabil, Guvernul a emis Ordonanța de urgență nr.138/2002 prin care se completează art.45 cu un nou alineat, în sensul stabilirii taxei de ședere în stațiunile turistice, declarate conform legii și a modului de calcul al acesteia.

Având în vedere că ordonanța de urgență menționată conduce la instituirea unui regim diferențiat pentru stabilirea taxelor pentru șederea în orașe și municipii, pe de o parte, și șederea în stațiunile turistice, declarate potrivit legii, pe de altă parte, Parlamentul a aprobat Ordonanța de urgență a Guvernului nr.138/2002, prin modificarea textului alin.(3) al art.45 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.36/2002, republicată, astfel:

“(3) Pentru șederea în stațiunile turistice, declarate conform legii, taxa se determină, pe baza cotei stabilite de consiliile locale, între 0,5% și 5%, la tarifele practicate de unitățile hoteliere pentru o singură noapte de cazare, indiferent de durata sejurului.”